

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**SELECTA=||RVM DECLAMATIONVM || Philippi Melanthonis,
quas con=||scripsit, & partim ipse in schola
Vui=||tebergensi recitauit, partim alijs recitandas
exhibuit.|| TOMVS ... ||**

Melanchthon, Philipp

1559

VD16 M 3567

Historia de Diuitate et egeno Lazaro ex 16. cap. Lucæ, uersibus reddita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34734

HISTORIA DE DIVITE ET DE
 egeno Lazaro, Luca 16. reddita
 uersibus à quodam stu-
 dioso Alb.

Vrbis antiqua fuit fama cele-
 berrima quondam,
 A Solymis clarum no-
 men adepta uiris:
 Imperijs florens & sancto
 gentis honore,

Vix capere ut laudes quiuerit ipsa suas.
 Hic quidam ueteri Regum de semine natus,
 Nam generis summum creditur esse decus,
 Multiplici gaudens cultu rerumq; potente
 Ornatu, ingentes diues habebat opes.
 Nullius ampla boni deerat cui copia: quiq;
 Possedit culti iugera multa soli.
 Et quæcunq; animo ferrent noua gaudia molli,
 Delicias studium quærere semper erat.
 Quicquid et in tota pulchrũ aut spectabile terra,
 India quæ mittit: Parthia quæ uie tulit:
 Ille sua congesta domo gazaq; tenebat,
 Et cura hæc illi maxima mentis erat.
 Huicq; uoluptatum naues luxusq; ministre,
 Verrebant plenis æquora lata notis:

F Vecture

Vecturæ ad Domini lautas noua munera mensæ,
 Munera uix ulli cognita facta prius.
 Hic quoq; cum faceret læta conuiuia mente,
 Hospite cognatos exciperetq; domo.
 Ipse suos sæpe est miratus pectore luxus,
 Alta gerens tacita gaudia mente sua.
 Namq; ibi regalis ex omni parte paratus
 Expositi tota conuiuere domo.
 Atria splendebant auratis ampla columnis,
 Cœlesti qualis fulget ab arce nitor.
 Strataq; erant aula Pario de marmore facta,
 Et nitidum primo limine stabat ebur.
 Ipse etiam dominus pulchro spectabilis ostro,
 Regali ornatu conspiciendus erat.
 Et tinctas Tyrio gestabat murice uestes,
 Regia quæ prisco tempore pompa fuit.
 Ergo ita dum uiuit nulli splendore secundus,
 Indulgens Baccho delicijsq; suis.
 Illius ante domum foribus bipotentibus altam,
 Qua tenet ad dominum maxima porta uiam:
 Lazarus infirmo uix languida corpore membra
 Sustentans, panem supplice uoce petit.
 Et simul ad dominum liuentia brachia tendens,
 Ossa graui scabie debilitata trahit.
 Utq; est inualidus, limen procumbit in ipsum,
 Nec stando corpus sustinere pedes.

Cum

Cum ueluti magno torrentur uicta calore,
 Atq; ipsis ingens osibus ignis inest,
 Atq; per totum serpunt contagia corpus,
 Et uires præbent materiamq; malo:
 Interea inflantur calido tumefacta cruore,
 Et tanquam modi singula membra rigent.
 Non aliter primis sordibus miserabilis hæret
 Lazarus, exigua dum stipis orat opem.
 Nil ualere preces eadem tam sæpe petentis,
 Immites aures obstruit ille magis.
 Quæ possent lachrymæ truncos et saxa mouere,
 Ponderis hoc penitus nil habuere loco.
 Sic igitur tristi uita est cum morte soluta,
 Perditus ante fores dum iacet ille fame.
 An subeat facinus cuiusquam pectora tantum,
 Non ferat ut miseris, quàm sibi ferret opem? **Canes!**
 Ergo canes etiam nostræ rationis egentes,
 Officio uincant pectora nostra suo?
 Qui iam non duri, non aspera corda gerentes,
 Lingebant artus Lazare sancte tuos.
 Et fluit inde salus, ubi copia nulla iuuandi est,
 Atq; ibi cessat, ubi est copia diues opum.
 Sed tamen illa suo tandem quoq; sine probantur, **Vtriusque exitus.**
 Amborumq; sequens exitus acta probat.
 Lazarus æthereas moriens sucescit in arces,
 Inq; Abrahæ sentit gaudia multa sinu.

Nam chorus angelicus uinclis & mole solutam
Corporea mentem uexit ad astra piam.

Regna sed ille Erebi subiit manesq; profundos,
Tormina sub tristi demone saeva ferens.

Historia seop
pus.

Sed nos hac monitos uoluit sub imagine Christus,
Erudiens isto pectora nostra modo.

Sensibus ut teneant imis mortalia corda,
Atq; alta secum mente reposita gerant,

Qualis in hoc mundo sit sors & uita piorum,
Ingentiq; animo tristitia cuncta ferant:

Quantaq; crudeli lateant in corde uenena
Horum, qui sancti nil pietatis habent.

Iussit & euentus amborum discere, namq;
Quisq; suae mortis sine probandus erit.

Iam sic ante fores deserta Ecclesia Regum
Luce carens omni, Pontificumq; iacet.

Pontifices,

Hic sibi querit opem, quam non tamē inuenit, inde
Innumeris premitur, sed magis ipsa malis.

Pontifices ipsi sanctorum caede triumphos
Iniusta titulos sauitiaq; parant.

Incendantq; odijs Reges, acuuntq; furorem,
Ut contra moueant impia bella pios.

Doctores etiam nullo curante fideles,
Enecat inuisos undiq; dira fames.

Ingenueq; artes, morum uiteq; magistræ
Contemptæ, iusto prorsus honore carent.

Inde

Inde parum docti spargunt mala dogmata multi,
 Qua non perniciēs grandior esse potest.
 Talia dum patitur lacerata Ecclesia damna,
 Auxilium Regum sedula uoce rogat.
 Pontifices etiam precibus uotisq; fatigat,
 Ne iaceat tantis obruta tota malis.
 Verum hi duricia silices adamantaq; uincunt,
 Et duro innatum pectore robur habent.
 Nonq; pijs animum inducunt succurrere fessis,
 Quos semper solos aspera damna premunt,
 Quin etiam ferro mactant crudeliter omnes
 Qui uera quicquam religionis habent.
 Nec tamen ipse suos ex omni parte relinquit,
 Atq; aliquos saltem seruat alitq; Deus.
 Nam uelut Angelici curant te Lazare coetus,
 In mediaq; tibi morte pericla leuant.
 Custodes etiam tales Ecclesia missos
 Imperio Christi, sentit adesse sibi.
 Agmina sic seruant Eliseum ardentia Vatem,
 Hostica cum solus castra ducesq; capit.
 Cum Rex Heroas raperet Chaldaeus in ignem,
 Quod statuæ nollent impia thura dare:
 Angelus inq; rogo flammisq; uoracibus ipsos
 Defendit, caelo iussus adesse uiris.
 Angelus & dura soluit te compede Petrum,
 Omnia caelesti sunt tibi tuta duce.

Custodes An-
geli.

Atq; ut lingua canum lambendo uentia lenit
 Ulcera, & exigua mitigat arte malum.
 Sic aliqui Reges, quibus est Ecclesia curæ,
 Quæ possunt illam parte iuuare student,
 Et laceros ægri medicantur corporis artus,
 Et pascunt magna cum bonitate pios.
 Ergo cum Christo regnum immortale tenebunt,
 Hic requies seßis grata laboris erit.
 Nam quia te corã rerum Pater optime cernent,
 Perfusi capient gaudia luce tua.
 Et sunt adslatu diuino pectora iustis
 Enthæa leticia plena futura noua.
 Qualem nulla potest mortalis dicere lingua,
 Hæc homines utinam cernere dona queant.
 Non illis unquam ueniet metuenda senectus,
 Deniq; nil atrox mors ibi iuris habet.
 Non metuent sæuis mixtos Aquilonibus imbres,
 Spontè dabit fruges terra inarrata suas.
 Vndiq; perpetuò florebut omnia uere,
 Nec faciet solitas frigida bruma uices.
 Aurea sic illis multoq; beatior ætas,
 Et ueniet nullos uita habitura metus.
 Sed qui sacra Dei uiolarunt iura Tyranni,
 Horribiles pœnas tunc sine fine luent.
 Tunc scelerum ultrices curæ æterniq; pauores
 Vrgebunt furijs conscia corda mali.

Inq;

Inq; Aetnae fauces alios immitet Erynnis,
 Qua uolat indomito plurimus igne globus:
 Demergetq; alios stygij sub fluminis undas,
 Feruida quas atra de pice spuma tegit:
 In uultu ostendent crimen pallorq; fugaq;
 Credite, non leuis est uindictis ira Dei.

F I N I S.

DE EXEMPLO EMENDATI

Latronis propugnantis gloriam Chri-
 sti in cruce, Declamatio recitata à
 Ioachimo Moller Ham-
 burgenfi.

Ultis de causis semper in
 conspectu nobis crux Chri-
 sti esse debet: Quamquam e-
 nim hic pulcherrimus orbis,
 dierum ac noctium gratissi-
 mae uices, anni circuitus,
 solis & ceterorum sylea-
 rum mirandi cursus, terrae fecunditas, de-
 nique tota rerum natura nobis ad agnoscen-
 dam Dei uoluntatem, ac praesentiam propo-
 sita est, tamen multò est illustrius testimonium in-
 gentis & uerae erga nos beneuolentiae Dei, sup-
 plicium filij, quod illum perferre nostrae causa

Supplicium
 Christi fit sem-
 per in conspe-
 ctu nostro.

F iij uoluit.